

■ FÜRUG FƏRRUXZAD

QAÇIŞ VƏ DƏRD

Getdim, məni bağışla, demə mənə vəfasız, qaçmaqdan başqa bir yol qalmamışdı mənimçün. Bu atəşli, ümitsiz, bu dərd dolu eşq məni günahlara batırıb dəli etdi büsbütün.

Getdim ki, öpüşünün həsrətli damğasını göz yaş axıdaraq, dodaqlarımdan yuyum. Getdim ki, bu nəğməni yarımçıq qoyaraq mən, demədiyim sözlərlə öz abırımı qoruyum.

Getdim ki, yox olum mən isti bir göz yaşitək həyatın gecə kimi qapqara qucağında. Getdim ki, azad olum həyat keşməkeşindən naməlum bir məzarın qaranlıq bucağında.

Qoyub qaçdım o iki parlaq və ağlar gözü, qaçdım mən tufanların amansız gülüşündən. Vicdan danlağı yeyib, vüsal çarpayısından ayrılığın buz kimi qucağına düşdüm mən.

Ey köksüm, alışıb yan sən öz hərərətində, məndən atəş istəmə, mən soyudum, mən söndüm. Şölə olub dikbaşlıq etmək istərdim, amma qəfəsə həbs edilmiş əsir bir quşa döndüm.

Bir gecə narahat bir ruh kimi xəbərsizcə sükutun qucağında ağıladım için-için. Deyib etdiklərimdən peşman olub gördüm ki, nə sənə layiqəm mən, nə də eşqinə sən.

QUŞ ÖLƏSİDİR

Ürəyim sıxılır.
Ürəyim sıxılır.

Eyvana çıxaraq,
gecənin gerilmiş dərisinə çəkirim barmaqlarımı.

Ünsiyyət çıraqları sönüb.
Ünsiyyət çıraqları sönüb.

Heç kəs tanış etməyəcək
məni Günəşlə.
Heç kəs məni aparmayacaq sərçələrin qonaqlığına.
Uçuşu yadda saxla,
quş öləsidir.

ÜRKƏK

Bilmirəm istəyim nədir, Xudaya,
nəyin arxasınca gəzirəm hər gün?
Yorğun baxışlarım nəyi axtarır,
sönükür könlümün alovu neyçün?

Səssiz bir bucağa qaçırım hərdən,
öz tanışlarımdan gəzirəm uzaq.
Gözümü dikərək qaranlıqlara,
bu xəstə könlümə verirəm qulaq.

Qaçırım onlardan, çünki bu "dost"lar
mənimlə zahirdə həmfikirdirlər.
Amma ki, gizlində o alçaq kəslər
atdılar üstümə yüz böhtan, yüz şər.

İran ədəbiyyatı

Bu "dost"lar dinləyib mənim şeirim, güldülər ətirli gültək üzümə. Fəqət tək olanda bəmədə onlar "Bədnam bir dəlidir" dedilər, demə.

Ürəyim, ey mənim dəli ürəyim, yanırısan bunca sən biganəlikdən. Yadların əlindən inləmə artıq, çək daha əlini divanəlikdən.

KÜLƏK BİZİ APARACAQ

Mənim kiçik gecəmdə, əfsus, küləyin bir vədəsi var ağac yarpaqlarıyla. Mənim kiçik gecəmdə məhv olmaq qorxusu var.

Qulaq as,
eşidirsən zülmətin əsməyini?
Təəccüblə baxıram bu xoşbəxtliyə,
öz ümitsizliyəmə alışımsam.

Qulaq as,
eşidirsən zülmətin əsməyini?
Nəyə keçir indi gecənin içindən.
Ay qırmızı və təşvişlə dolu.
Və hər an çökmə qorxusu keçirən
bu dam üstündəki buludlar
əzadar kütlələr kimi
yağacaqları anı gözləyirlər sanki.

Bir an
və ondan sonra heç.
Bu pəncərə arxasında titrəyir gecə
və yer
yorulur fırlanmaqdan.
Bu pəncərə arxasında naməlum biri
gözləyir məni və səni.

Ey yamyaşıl olan başdan ayağa!
Yaxıcı bir xətirətək
aşıq əllərimə qoy əllərini.
Və dodaqlarını
həyatın qaynar bir duyğusu kimi
aşıq dodaqlarımın nəvəzişinə tapşır.
Külək bizi aparacaq.
Külək bizi aparacaq.

ƏSİR

Lap çox istəsəm də, bilirəm, əsla
sənə sarılaraq almayacam kam.
Sən o saf və parlaq səmasan, mənə
bu qəfəs küncündə əsir bir quşam.

O soyuq, qapqara millər ardından
sənə baxan gözüm həsrətlə dolu.
Keçir xəyalımdan, uzanır bir əl,
qəfildən uçuram mən sənə doğru.

Hərdən düşünürəm, xəlvət bir anda
bu susqun zindandan uçub gedim mən.
Keşikçi kişinin gözüne gülüb,
həyata başlayım sənə təzədən.

Keçir xəyalımdan, ancaq bilirəm,
qalmayıb taqətim ki, burdan gedəm.
Keşikçi razılıq versə də, artıq
tükənib nəfəsim ki, pərvaz edəm.

Bu millər ardından hər səhər tezdən
üzümə bir körpə gözləri gülür.
Mən şən bir nəğməyə başlayan kimi
ağzında öpüşlə yanıma gəlir.
Ey göylər, buraxıb mən bu zindanı,
bir gün qanad açıb uçsam bu yerdən,

Ağlayan körpəyə necə deyim ki,
üz məndən əlini, əsir quşam mən?!

Bir şamam, könlümün atəşi ilə
nura qərç edərəm bu viranəni.
Bircə an sükutu seçmək istəsəm,
yıxıb dağıdaram bu kaşanəni.

ÜSYAN

Gəl qıfıl vurma sən dodaqlarıma,
qəlbə söylənməmiş hekayətim var.
Bu ağır zənciri aç ayağımdan,
könlüm bu sevdadan olub tar-mar.

Bura gəl, ey kişi, ey xudbin məxluq,
gəl, aç qapıları, dardır bu qəfəs.
Sən məni bir ömür zindanda tutdun,
barı bundan sonra qoy alım nəfəs.

Mən bir quşam, çoxdandır ki, başımda
pərvaz eyləməyin xəyalın qurdum.
Naləyə çevrildi köksümdə nəğməm,
günləri həsrətlə mən başa vurdum.

Gəl qıfıl vurma sən dodaqlarıma,
lazımdır bu sirri hamıya demək.
Xalqın qulağına mən öz səsimin
əks-sədasını çatdırım gərək.

Gəl, aç qapıları, qoy qanad açım
şeyrin işıqlı səmasına mən.
Mən bir gül olaram şeir bağında,
burdan uçmağıma sən imkan versən.

Şirin busəsi var dodaqlarımın,
bədənim ətrini qazanıb səndən.
Gözümdə şölə var, könlümdə nalə,
bunların yeganə səbəbi sənə.

Söyləmə, ey kişi, ey xudbin məxluq,
ayıbdır qadının şeir yazması.
Onların bu coşqun ruqları üçün
çox dar gəlir bu qəfəsin səması.

Demə ki, günahdır şeir yazmağın,
bir qədəh ver bu günahdan sən mənə.
Cəhənnəm dibində mənə bir ev ver,
Cənnət də, Kövsər də qoy qalsın sənə.

Bir kitab, bir şeir, bir də sakitlik,
mənimçün həyatın nəşəsi bunlar.
Qəm deyil cənnətə yol tapmasam mən,
könlümdə solmayan bir cənnətim var.

Səssiz səmaların düz ortasında
gecə rəqs edərək Ay aram-aram
Sən yuxuda, mənə şövqdən sərxoş
Ayın bədəninə qucaqlayaram.

Min öpüş aldılar məndən kütlələr,
Günəşə minlərlə busə verdim mən.
Zindanında bir öpüşlə bədənim
titrədi bir gecə lap təməldən.

Ad-san söhbətini qoy bir qırağa,
"ayıb" dediyin iş zövq verir mənə.
Şairə dəli bir qəlb verib Tanrı,
sorğu-sual etməz, bağışlar yenə.

Gəl, aç qapıları, qoy qanad açım
şeyrin işıqlı səmasına mən.
Mən bir gül olaram şeir bağında,
burdan uçmağıma sən imkan versən.

Fars dilindən tərcümə edən:
MƏHƏMMƏD NURİ